

Detta fruktansvärda förslag får inte bli verklighet

Jag heter Jörgen Abrahamsen och är 53 år. Sedan 1987 lever jag med en hög ryggmärgsskada. När rätten till personlig assistans blev verklighet 1994 fick jag ett helt annat liv. Nu fick jag åter igen bestämma över mitt liv, såsom jag gjorde före min skada!

Idag 24 år senare har jag fortfarande ett bra liv, till mycket stor del eftersom jag fortfarande har en fungerande personlig assistans. I dagsläget är jag beviljad 134 timmar per vecka varav 46 timmar grundläggande behov.

En dag i mitt liv kan ungefär se ut så här:

Klockan 5.15 kommer två assistenter varje morgon som hjälper mig med personlig hygien, toalettbesök, påklädning, förflyttning från säng till rullstol och frukost. Jag har dubbelassistans på morgonen eftersom det krävs pga mitt stora vårdbehov.

Klockan 8.00 är jag färdig för avfärd till mitt arbete då tillsammans med en av mina assistenter. Jag kör med min anpassade bil, vilket är en förutsättning för att jag ska komma i tid till mitt arbete.

Klockan 8.30 börjar jag arbetet. Under dagen på arbetet hjälper min assistent mig med toalettbesök, avlastning, justering i rullstolen, måltider, diverse handräckning och diverse övriga saker som jag kan tänkas behöva få hjälp med. Speciellt avlastning och kontinuerlig justering i rullstolen är en förutsättning för att jag ska kunna arbeta eller rent av ska kunna sitta uppe i min rullstol. Får jag inte detta så är risken överhängande att jag får trycksår, vilket jag haft tidigare, då sängliggande drygt 8 månader! Klockan 16.30 kör vi hem till Skurup.

Från klockan 17.30 till läggdags tar nästa assistent över för kvällens aktiviteter. Dessa aktiviteter är kvällsmat, toalettbesök, träning, kvällspromenad, diverse handräckning, personlig hygien, förflyttning från rullstol till säng, avklädning. Någon gång mellan kl 22-23 släcker vi sovrumslampan för dagen.

Helgerna ser ungefär likadana ut som vardagarna vad gäller morgon och kväll, dock något senare läggning på helgen. Dagtid på helgen gör jag olika fritidsaktiviteter samt umgås med min familj. Jag har möjlighet att göra i stort sett vad jag vill med hjälp av min assistent, dvs samma möjligheter som gemenman har.

Ja så här ser in vecka ut i stora drag. Skulle jag bli av med nästan 100 timmar (av dessa 35 timmar grundläggande behov) såsom det finns förslag på, så skulle mitt liv slås i spillror!!! Det skulle bli förödande och totalt omöjligt att fortsätta mitt liv såsom jag gör idag. Det skulle t ex ta ca 6 timmar för mig att bara komma upp på morgonen, om det över huvudtaget skulle vara möjligt, eftersom jag förmodligen inte kommer att få tillräckligt med timmar för dubbelassistans. Dessutom är risken överhängande att assistenterna kommer att få arbetsskador som leder till långtidssjukskrivningar, då de tvingas att jobba ensamma med mig och mitt stora vårdbehov.

Jag skulle absolut inte kunna fortsätta att arbeta, vilket är en oerhörd viktig del av mitt liv! Mitt arbete innebär att jag mår bättre, känner mig behövd och känner en social gemenskap.

Istället får jag bli sjukpensionär och då sitta hemma och må både fysiskt och psykiskt dåligt. Jag kommer att radikalt få dra ner på mina fritidsaktiviteter och istället sitta isolerad i hemmet. Jag kommer definitivt inte att få möjlighet att leva som andra, vilket var och är andmeningen med hela LSS reformen!!!

Jag hoppas innerligt att detta fruktansvärda förslag inte blir verklighet! Det vore som sagt förödande för mig och många andra i min situation!